

[Aksel Larsen.]

Jeg vil gerne af hensyn til klarheden have den højtærede formands tilladelse til at bringe et par citater af det. Roy Howard stiller det spørgsmål:

„Kan der ikke ligge en fare i den vitterlige frygt, der i det, De kalder de kapitalistiske lande, består for, at Sovjetunionen har til hensigt at påtvinge andre nationer sine politiske teorier?“

Hertil svarer Stalin:

„Der er ikke noget som helst grundlag for en sådan frygt. Hvis De tror, at sovjetmenneskene selv, og oven i købet med magt, vil ændre de omliggende staters udseende, så tager De grundigt fejl. Sovjetmenneskene så selvfølgelig gerne, at de omliggende stater skiftede udseende, men det bliver de omliggende staters egen sag. Jeg kan ikke se, hvilken fare de omliggende stater kan se i sovjetmenneskenes ideer, hvis disse stater virkelig sidder fast i sadlen.“

Videre stiller Roy Howard spørgsmålet, om Sovjetunionen på nogen måde har opgivet sine planer og hensigter om at fremkalde en verdensrevolution, og Stalin svarer:

„Sådanne planer og hensigter har vi aldrig haft.“

Han tilføjer:

„Ser De, vi marxister regner med, at der også vil finde revolution sted i andre lande. Men den vil først finde sted, når de revolutionære i disse lande finder det muligt eller nødvendigt. Eksport af en revolution er noget vrøvl. Hvert land gennemfører selv sin revolution, og hvis det ikke vil, så bliver der ingen revolution. Vort land ville f. eks. gennemføre en revolution og gennemføre den, og nu bygger vi et nyt, klasseløst samfund. Men at påstå, at vi vil gennemføre en revolution i andre lande og blande os i deres liv, er at hævde noget ikke-eksisterende og noget, som vi aldrig er gået ind for.“

Jeg håber, at disse oplysninger — jeg kunne ellers komme med mangfoldige flere — dog vil være i stand til i nogen grad at berolige den ængstelige udenrigsminister.

Må jeg for at slutte denne diskussion om ideologier og samfundsomvæltninger sige, at udenrigsministeren ved sin bemærkning om Rom jo kun viser, hvor uendelig lidt han kender til historien. Han siger, at den romerske kultur faldt, fordi den blev overfaldet af krigerske folk. Ja, romerriget blev overfaldet af krigerske folk i mange århundreder og slog angrebene tilbage, tænk blot på cimbrer og teutoner, men romerriget faldt under stormløb fra nabofolk,

der tidligere havde været undertrykt af romerriget, fordi det havde udstrakt sine grænser længere, end datidens teknik tillod det. Romerriget var økonomisk baseret på slaver. Da det ikke kunne udvide sine grænser mere, ikke kunne skaffe sig det tilstrækkelige antal slaver, udmarvedes det økonomisk, og når dets økonomiske kraft var brudt, faldt det lettere sammen for stormløbene. Der var blot det ved det, at det var det vestromerske rige, der faldt sammen for disse stormløb, men det østromerske rige, som i nogen grad havde omgivet sit økonomiske grundlag og opbygget, hvad man har lov til at kalde en industri efter datidens forhold, kunne klare sig langt længere end det vestromerske rige. Alt dette ved udenrigsministeren ikke, og derfor begår han den fejl at tro, at dette har noget med ideologier at gøre. . .

Endelig taler udenrigsministeren om, at jeg har fremsat en ejendommelig påstand om, at vestmagterne militært er stærkere end østmagterne. Jeg ved ikke, hvorfor ministeren synes denne påstand er så ejendommelig. Jeg står her med ministerens hovedorgan, „Berlingske Tidende“ eller rettere „Berlingske Aftenavis“ med den billige efterligning af „Land og Folk“s blå hoved, og her er refereret en tale, Norges udenrigsminister har holdt i formiddags. Norges udenrigsminister siger — hvis jeg må citere det —, at de, der leder det, han kalder de kommunistiske diktaturstater, er hverken fantaster eller eventyrere, og så siger han ordret:

„De er efter alt at dømme nøgterne magtpolitikere, og de ved, at det er det samlede krigspotential, der afgør en krig. Dette er i dag langt større hos Atlantpagtens medlemslande end hos diktaturlandene.“

Der står i referatet videre, at Lange derfor kom ind på de østlige landes overlegenhed med hensyn til stående, kampklare divisioner og det taktiske luftvåben og erklærede, at

„denne ulighed må vi fjerne“.

Ja, men Lange, den norske udenrigsminister, sagde udtrykkeligt, at det er det samlede krigspotential, der afgør en krig, og dette er langt større hos Atlantpagtens medlemslande end hos, hvad han kalder diktaturlandene, og han sagde, at de ved udmærket vel i Sovjetunionen, at sådan er forholdet. Hvad er det så, der for Lange står som den aktuelle krigsfare? Det er den øjeblikkelige, voldsomt forcerede oprustning i Atlantpagtens lande. Herom siger han, at netop nu vil der komme en